

RESUMÉ

Det afrikanske menneskerettighedssystem (systemet) har stået over for udfordringer med implementering, statsdeltagelse og bestridelse af dets direktiver siden det blev etableret. For at forstå årsagerne til og konsekvenserne af disse, undersøger afhandlingen formålet med systemet og dets indflydelse på hovedaktørernes adfærd. Forskningen anvender en processuel praksisbaseret analytisk ramme for at undersøge centrale aktørers praksis og deres relation til dannelsen af *de facto* autoritet. Undersøgelsen anvender retshistoriske, retsdogmatiske og sociologiske tilgange samt et casestudie af Tanzania til at belyse det afrikanske menneskerettighedssystem. Undersøgelsen viser, at på trods af systemets primære formål om at sikre retsstatsprincippet, prioriterede staterne suveræniteten over menneskerettigheder da systemet oprindeligt blev udtænkt. Afgørende for at forme nøgleaktørernes engagement med systemet har ikke desto mindre været samarbejdet mellem institutionerne i systemet og ikke-statslige aktører. Afhandlingen fremhæver processen igennem hvilken *de facto* autoritet opstår, en proces der er påvirket af et kompleks samspil mellem politiske, sociale og juridiske kontekster og deres betydning for forholdet mellem systemet og dets interessenter. Dette indebærer, at det er afgørende for stater, ikke-statslige aktører og institutioner at samarbejde og engagere sig i systemet for at nå dets mål og løse problemerne vedrørende statsdeltagelse, implementering og opposition til institutionerne i systemet.